

En **Pepo**
doñi rosa i el
ISABEL CORDOVA

El riu més gran del món

La Kukuli vivia en un poblat de la selva davant del riu més ample, amb més cabal i un dels més llargs de la Terra.

Cada matí la nena s'acostava a la riba del riu i després de capturar els peixos més imprudents es feia les mateixes preguntes: «on deu anar a parar tota aquesta aigua que porta el Gran Riu?, com deu ser aquest lloc?».

A vegades s'enfilava a l'arbre més alt i només aconseguia veure, en la línia borrosa de l'horitzó, com el riu Amazones relluïa igual que una serp daurada

pel sol del capvespre, i es perdia entre el bosc fragant d'arbres, flors boniques i ocells de colors, com làmpades enceses, que no paraven de cantar.

Un dia, vençuda per la curiositat, va anar a veure el venerable cap del poblat, que descansava estirat en una hamaca, i li va preguntar:

—Mestre, on acaba el Gran Riu?

—A milers de quilòmetres seguint el corrent; allà on el sol surt cada matí, sobre una superfície d'aigua salada més gran que la mateixa terra —li va respondre.

—Vós creieu que la podré conèixer algun dia?

—Mai! —li va respondre l'ancià.

La Kukuli es va entristir molt, però immediatament li va venir una curiositat encara més gran.

—I per què, mestre?

—Perquè els que hi han anat no n'han tornat mai, i perquè tu ets una noia —va

dir l'ancià tot arrufant les celles per demostrar que s'estava enfadant. La Kukulí no en va fer cas. Va dibuixar una ganyota de disgust i va exclamar:

—I els nois sí que hi poden anar?

—Els nois i les noies potser sí que hi poden anar, si hi van amb una persona gran, però no ho sabrem mai; et repetixo que ningú n'ha tornat, d'aquest viatge.

—Doncs jo algun dia hi aniré, mestre.

—Pobra de tu que ho intentis, nena tossuda —va replicar l'ancià, que va obrir els ulls desmesuradament i després els va tornar a tancar de manera imponent—. Alguns insensats ho han intentat, però ara només ens en queda el record.

—Algun dia hi aniré! I potser el meu amic Pepo m'hi ajudarà, ell sap una infinitat de coses, és molt llest i ha viatjat a molts llocs.

El venerable ancià va preferir quedar-se callat. "Aquesta noia s'ha begut l'enteniment", va pensar; es va aixecar i

va caminar cap a un lloc on hi havia una vara. La Kukuli en veure-ho es va pensar que rebria un bon escarment i va fugir esperitada.

Va córrer sense parar fins a la riba del riu i es va tombar. Va contemplar embadalida l'aigua, amb prou feina ondulada pel bufet del vent tebi. Va pensar en les mil maneres possibles d'arribar fins al lloc prohibit i en va descartar una: definitivament no hi podria anar caminant per la vora del riu, seguint el curs, per por de topar amb serps que si et piquen et mors abans no comptes fins a vint; d'altres que es poden empassar un vedell sencer; cocodrils que d'una mossegada devoren un caçador; aranyes peludes grans com un pollastre, i sense parlar de tots els parents americans del lleó.

Un dia, com cada matí, la Kukuli va enfonsar el cistell al riu, va donar corda i va esperar.

Una mica més tard, una lleugera estrebada li indicava que ja tenia un peix.

Va estirar ràpidament la corda per arrossegar el cistell fins a la vora. Hi havia moltes algues i uns quants peixets.

Una veu misteriosa la va agafar desprevinguda:

—Bon dia, Kukuli!

La nena va deixar el cistell a terra i va retrocedir uns passos. Va girar el cap d'un costat a l'altre, i com que no va veure ningú, va córrer a amagar-se darrere del primer arbre que va trobar.

Diuen que a la selva hi ha molts esperits solitaris, alguns són molt dolents i d'altres són molt entremaliats i, a vegades, juguen males passades als imprudents.

Però la Kukuli era de les nenes que no se'n recordaven mai. Armant-se de coratge i fingint una veu més greu que la seva va cridar:

—Qui parla?

—Jo! —li va respondre una veueta des de lluny.

La Kukuli va sortir del seu amagatall, va escodrinjar per tots costats i, com que no va veure ningú, va dir:

—On ets?

—Aquí, al cistell! Afanya't que m'ofego!

S'hi va acostar una mica temorosa, molt a poc a poc, i sorpresa va descobrir un peixet molt bonic d'escates daurades que agitava les seves aletes com si fossin ventalls diminuts.

—Hola, amiga! —li va dir movent la seva boqueta.

A la Kukuli se li van eriçar els cabells, va retrocedir uns passos i després va estirar el coll per fixar-se novament amb aquest personatge inesperat.

—Kukuli! Torna'm al Gran Riu, si us plau! —li va demanar el peix amb angoixa.

La petita s'hi va acostar de puntetes, va trobar el peix de relleus escates daurades que es recargolava dins del cistell i, per assegurar-se que no somiava, li va dir:

—Em vols fer creure que ets tu qui parla? —va rumiar uns instants i després va afegir:— Ah, ara hi caic! Això és obra d'en Rufino!

—No diguis bajanades, Kukuli —va replicar el peix—. En Rufino és un gran bruixot, però no podria fer mai que els animals parlessin. Tots els animals parlem, el que passa és que cal saber entendre'ns.

—Si no ets obra d'en Rufino, aleshores digues: qui ets?

—Sóc el Peix Daurat i si em tornes al Gran Riu et concediré molts favors.

—Qualsevol favor?

—Tots els que em demanis!

—A la Kukuli se li van il·luminar els ulls, que en el seu rostre morè semblaven dos diminuts estels.

—Tot el que vulgui?

—Sí!

La Kukuli va pensar que havia arribat el moment precís de realitzar el somni de la seva vida i va insistir:

Per impossible que sigui el favor que et demani?

—Que sí! Però afanya't, que m'estic a punt de desmaiar.

—Molt bé, però no t'oblidis de la teva promesa.

La Kukuli va tornar el Peix Daurat al Gran Riu i va veure com desapareixia en la profunditat. Mentre esperava amb ànsia que tornés, caminava d'un costat a l'altre, sempre per la vora, però el seu nou amic no tornava.

Es va asseure davant del riu, a l'ombra d'una palmera majestuosa carregada de cocos i de micos tití, aquells tan petits que caben al palmell d'una mà, i cansada de tant esperar es va quedar profundament adormida.